

PHANTASIE.

Levenseenheid in geheel den kosmos heeft tusschen der Menschheid Ziel en het ons omringende Natuurleven sympathie geschapen, harmonie gelegd. 't Rythmisch bewegen in de schepping trilt als echo na op de snaren van de Aeolusharp in ons binnenste.

Als daar na den dorren winter 't eerste prille Leven weer ritselt in den vruchtbren schoot van de moederaarde, de adem des Doods niet langer verstijvend strijkt over de velden, maar zijn kracht geweken is en de Lente weer levendmakenden geest blaast door 't doode lichaam, dan wordt ook elk menschenhart, dan wordt ook het hart der Menschheid vernieuwd en verjongd. Bij de eerste zonnestralen gaat een huivering van geluk over al wat er leeft en de zwellende, openbrekende knoppen doen tegelijk elk gemoed zich openen voor, zich uitstrekken naar het Goede en het Schoone.

En omgekeerd: Als de doodsorkaan giert langs de vlakten, als de wolkschepen jagen over de ijle luchtzee, zich verdonkeren, zich verdichten, tegen elkander botsen, geheel het uitspansel overfloersen; als scherpe regenpijlen u wonden in 't gezicht, dan is er ook een waaien van den wind der Onrust over den kalmen spiegel uwer ziel, uwe stemming wordt somber en gedrukt.